
Z historie starovičského fotbalu - osobní vzpomínky

(foto: z archívu p. Václava Hovézáka)

Ing. Kadrnka František

**příloha Starovičského zpravodaje
srpen 2011**

O vojné podruhé

V minulém Zpravodaji jsem uvedl, že se k vojné ještě jednou vrátím. Bude to naposledy. Vojenská buzerace mě vzala mnoho iluzí. Naše skutečná realita byla na sto honů vzdálena tomu, co se o nás psalo v tisku. Proklamovaná jednota slov a činů byla otočena naruby. Nebylo by ale ode mne fér, kdybych nepřiznal, že mě vojna také něco dala. Především po stránce sportovní a tím i fotbalové. Tuto část vojny popisují ve svých pamětech asi na 12 stranách. Z úsporných důvodů se ji pokusím vtěsnat do několika odstavců.

Dne 1. září 1959 jsem narukoval a již v polovině února 1960 byla naše baterie, které se již přezdívalo „trysková“, vybrána pro nácvik spartakiády. Jistě tomu napomohl fakt, že jsme byli školní jednotka. To, co do nás cvičitelé v relativně krátké době dostali, jsme předváděli dalším cvičitelům od jiných jednotek a také generalitě Ministerstva obrany. Kromě základního vojenského výcviku se cvičila spartakiáda od rána do večera, každá volná chvíle byla cvičební, včetně sobot a nedělí. Místo klasické ranní rozcvičky se rovněž cvičila spartakiáda. Při každém cvičení jsme museli být minimálně do půl těla odhaleni. Při trochu solidním počasí se cvičilo pouze v trenýrkách. Do hlavního vystoupení jsme museli být pořádně opálení.

Můj největší zážitek z nácviku? Ještě před vystoupením na Strahově, jsme vystupovali, ještě s dalšími třemi útvary, na všech větších stadionech v Praze. Zacvičil jsem si na Spartě, Slavii /tehdy Dynamu/, Julisce, Bohemce a dalších. Na každé vystoupení jsme si vozili několik fotbalových míčů. O větších nácvikových přestávkách jsme si dokonce mohli zahrát na některých stadionech na jednu branku. Doprostřed hřiště byl vstup přísně zakázan, kvůli umístěným metám pro cvičence. S hodně velkou nadsázkou bych mohl říci, zahrál jsem si na Spartě, Slávii atd. Víím, že je to hloupost, ale ten pocit obyčejného kluka ze Staroviček uprostřed těchto stadionů se nedá ani slovně vyjádřit. Poslední naše vystoupení bylo na Strahově, kde jsem představoval v prvních řadách před hlavní tribunou malou tečku mezi 18 000 vojenskými cvičenci ve skladbě „Vás budeme bránit“.

Další má sportovní činnost vznikla rozkazem velitele baterie. Při jednom Sportovním dni velitele pluku /polovina dubna 1960/ na mne ukázal prstem a řekl osudovou větu: „Připravte se, poběžíte.“ Jednalo se o přespolní běh asi na 3 km. Měl dobrou náladu, tak jsem mu trochu oponoval, ale neuspěl jsem. Trať vedla kolem Labe borovým lesem,

ktej jsem si tipnul jako místo možného vzdání závodu. S tímto záměrem jsem vyrazil na trať, aniž bych se nějak zaobíral tím, kdo mě předběhl nebo naopak, koho já. Trať byla písčítá, já měl písku plné kecky /skutečně jsem je měl na nohách/, což mě mírně otravovalo. Pak se stalo něco, co mě zaskočilo. Les skončil a já vyběhl do volného terénu na dohled cíle. Tady se vzdát nedalo. Doběhl jsem šestý, z vojáků základní služby jako první. Ti přede mnou byli důstojníci. Tím bylo rozhodnuto o mé vojenské sportovní kariéře. Odběhal jsem mnoho závodů na 1, 3, nebo 5 km. Jednalo se o závody jednak v terénu nebo klasických běžeckých tratích. Získal jsem dvě druhé výkonnostní třídy. Bohužel, od celoarmádního finále v běhu na 5 km mě ve dvou případech dělilo jedno místo.

Můj největší zážitek z běžeckých závodů? Několik jsem jich běžel na atletickém stadionu v Houšťce u Staré Boleslavi, kde Emil Zátopek vytvořil řadu světových rekordů. Všechny byly zveřejněny na velkých tabulkách kolem běžecké dráhy. Na tomto stadionu jsem potkal charakterově tak ryzí, čisté, obětavé a cílevědomé lidi, že dodnes, když slyším slovo atlet, tak hluboce smekám. Od té doby víím, že žádný atlet nevzdá závod z nějakého malicherného důvodu. Někteří z nich později reprezentovali tehdejší ČSSR.

Třetím sportem, ke kterému jsem se dostal rovněž rozkazem velitele, byl fotbal. Bylo mezi námi mnoho kvalitních fotbalistů, kteří dokonce hrávali nejvyšší dorostenecké ligoové soutěže. Ne všichni se mohli uplatnit ve vojenských sportovních klubech. Při jednom docela obyčejném klání mezi palposty /bateriemi/ si mě a ještě dva Slováky zavolal velitel čtyry a jednoduše nám sdělil: „Budete se hlásit.“ Pak určil místo, den, čas a jméno člověka. Navíc dodal, že potřebují posílit, tak si nás vyzkouší a když nám to půjde, tak se provede přeregistrace. Kamarádi ze Slovenska hráli za Zvolen dorosteneckou ligu a já tu nejnižší soutěž. Za známé, dosti velké a historické město, které mělo soutěž na úrovni kraje, jsem odehrál načerno asi 4 až 5 zápasů. Dále to nešlo. Fotbalová utkání kolidovala se závoděním a navíc baterie přešla na bojový režim, tím pádem měla pravidelnou bojovou pohotovost, ve které byl zákaz vycházek. Nevyhovovalo to oběma stranám a tak kluci ze Slovenska odehráli oproti mně asi o 2 až 3 utkání navíc.

Můj největší fotbalový zážitek v tomto městě? Přišli jsme na první utkání a ve velké místnosti /pochybují, že to byla šatna/, si nás převzal chlapík, kterému se říkalo trenér. Měl pohovor se všemi hráči a každému vysvětlil, co má hrát a co od něj očekává. Ještě teď mi hučí v hlavě

jeho věta: „Odkopnutí míče pánu bohu do oken je na vyhazov. Použit pouze v nejnnutnějším případě jako záchrannou brzdu.“ Více mě ale fascinovala jiná věc. Každý hráč měl na lavici složený kominek svých vypraných a vyžehlených věcí, včetně kopaček. Hřiště k utkání připravoval správce hřiště. Jako hráči jsme se nemuseli o nic starat, samozřejmě kromě fotbalu. Z dosažených výsledků si nepamatuji ani jeden.

Podivný konec vojny

Asi měsíc před skončením vojenské služby navštívili naši baterii dva důstojníci a některé z nás si zvali do kanceláře velitele baterie. I přede mnou ležel tiskopis s perem. Po úvodním slovu byli konkrétnější. Pokud podepíšete tuto smlouvu, budete pracovat přímo v budově Ministersva vnitra v Praze na Letné. První dva roky jste povinen nosit uniformu a vykonávat běžné služební povinnosti. Budete dálkově studovat předměty jako na ostatních středních školách, ale navíc i dva světové jazyky. Pokud úspěšně odmaturujete, budete zařazen buď do operační nebo analytické skupiny. Uniformu pak budete nosit výjimečně. Když Vaše studijní výsledky budou více než dobré, máte šanci studovat na vysoké škole. V záznamech vidíme, že se aktivně věnujete atletice, tak máte možnost v ní pokračovat. Pak následovalo vyjmenování dvou pražských sportovních klubů.

V té době jsem měl již v kapse dopis od ředitele SZTŠ Klobouky, že mohu pokračovat ve studiu na této škole. Ve čtvrtek 31. srpna 1961 jsem se rozloučil se svým družstvem a s kamarády, kteří bohužel kvůli Karibské krizi /Kuba/, přesluhovali necelý měsíc.

Můj návrat z vojny bych porovnal k cestě vlakem, ve kterém sedím a který přijíždí k výhybce, která je náhodou nastavena směrem na Starovičky. Kdybych jel o hodinu dříve nebo později, mohla být výhybka nastavena úplně jiným směrem.

Úpadek fotbalu ve Starovičkách

Z několika Zpravodajů, ale i jiných zdrojů jsem se dověděl, že konec padesátých a počátek 60tých let, byl úpadkem fotbalu ve Starovičkách. Již jsem se o tom zmínil v předcházející kapitole. Kdybych si to nepřechétil, tak o tom ani nevíím. Netvrdím, že tomu tak nebylo, ale a priori já toto slovo nemám rád. Je velice relativní. **Podobně tomu bylo i s naším fotbalem. Musím ale**

připustit, že nejvážnější situace nastala zjara roku 1961, kdy hrozilo ukončení činnosti klubu. Nevím, co se dělo, byl jsem na vojně, ale z výsledků, které jsem z různých zdrojů získal, jde hrůza. Pro zachování kontinuity uvádím pro jistotu výsledky z roku 1960, které jsou ještě ucházející.

IV. třída, jarní část, 4. června 1960

Nikolčice	15	2	3	61:22	32
Vrbice	15	0	4	59:28	30
H. Bojanovice	12	2	6	49:33	26
Starovičky	12	2	6	52:38	26
Starovice	10	1	7	53:57	21
Bořetice	10	0	8	40:39	20
Uherčice	7	2	11	30:46	16
Ladná	7	0		22:4	4

Během jarních kol odstoupily Šitbořice a byly nahrazeny Ladnou.

V létě 1960 došlo k reorganizaci fotbalových soutěží v důsledku vzniku nového okresu Břeclav.

Nový život, 8. srpna 1960

SOUTĚŽE V KOPANÉ

okresu Břeclav byly rozlosovány. V úterý 27. července 1960 se sešli v Břeclavi zástupci oddílů nového Břeclavského okresu, aby připravili podzimní kolo soutěží v kopané, ve kterých bude hrát 67 oddílů. Nejvyšší soutěží nového okresu je okresní přebor (I. B tř.) o 14 oddílech, na který bude navazovat II. třída se dvěma skupinami po 12ti oddílech. **Na tuto II. třídu navazuje III. třída, která má tři skupiny po deseti oddílech. IV. třída nebyla utvořena.**

Starovičky byly zařazeny do III. třídy skupiny A. První kolo bylo rozlosováno následovně:

Nikolčice - volno, Křepice - Žabčice B, Kurdějov - Uherčice, Brumovice - H.Bojanovice, Starovičky - Starovice.

Konečná tabulka podzimní části 1960

Křepice	6	0	1	25:4	12
Brumovice	6	0	1	18:6	12
H. Bojanovice	4	1	2	22:19	9
Uherčice	3	0	4	15:16	6
Starovice	2	1	4	16:27	5
Hustopeče B	2	0	5	11:21	4
Starovičky	1	0	6	8:20	2
Žabčice B	1	0	6	6:20	2

Poznámka: v původním rozlosování byla uvedena mužstva Nikolčic a Kurdějova. Z jakých příčin se nakonec soutěže nezúčastnila, nebylo zveřejněno. Také jakým způsobem se ocitly v konečném pořadí Hustopeče, nebylo uvedeno. V předchozích tabulkách chybí sloupec o počtu odehraných utkání.

Začátek úpadku nelze zjistit z umístění našeho mužstva v tabulce, ale z množství kontumačních výsledků, která svědčí o nedostavení se k utkání. Také nelze říci, že každé mužstvo, které se pohybuje na spodních místech tabulky, je v úpadku nebo v nějaké krizi. To by všechna mužstva IV. třídy seřazená od poloviny směrem dolů, kde jsme se pohybovali, byla dokonce v permanentním úpadku. **Beru to tak, že se toto období muselo nějak pojmenovat.**

Své povídání o dekádě mého působení bych rozdělil do tří částí. Té první ponechám s menším sebezapřením název, **Jak se pozná úpadek**, druhou bych nazval **Postup do III. třídy s podtitulem, Bez nového hřiště by to nešlo a třetí, Konečně fotbal podle našich představ.**

Jak se pozná úpadek /jaro 1961/.

Z dílčích tabulek se dá vyčíst, že jarní utkání 1961 byla pokračováním bídného podzimu předcházejícího roku. Pro ilustraci uvádím dva kontumační výsledky: Starovice - Starovičky 3:0, Uherčice - Starovičky 3:0. **V konečné tabulce skončily Starovičky poslední, se skórem 4 vstřelených branek, 33 obdržených, bez jediného vítězství: 10-0-0-10/4:33/0.**

Podzim 1961

Dne 3. 8. 1961 bylo zveřejněno zařazení mužstev do podzimní části, ale Starovičky zde nebyly uvedeny. Pravděpodobně se přihlásily dodatečně.

Podzimní kola 1961 - opětovně zavedení IV. třídy

Samozřejmě, že jedna z mých prvních podzimních, již civilních cest, vedla na hřiště. I kdybych chtěl, nedalo se mu vyhnout. V té době jsme již bydleli na současně Zahradní ulici č. p. 228 a tak každá cesta vedla kolem něj. Již následující den mi někdo řekl, pravděpodobně v hospodě, že se mnou počítají do sestavy. Bylo odehráno již několik kol. V neděli, v době, kdy jsem předpokládal, že již skončila mše, jsem se na hřiště vydal. Nebylo tam ani živáčka. Teprve po jedenácté hodině tam přišli tři mladíci. Začali lajnovat hřiště pomocí konve a v ní rozpuštěného vápna, což byla povinnost skutečně těch nejmladších, pak přišly na řadu síťe a praporky. Velice spěchali, aby pravděpodobně splnili příkaz rodičů být na oběd doma. Nikdo z dospělých je nezkontroloval, lajny byly jako když..... My jsme museli občas natáhnout provázek a podle něj lajnovat. Prohlížel jsem si síťe, které byly na mnoha

místech opravované a vršky dřevěných kolků s praporky rozštípané jak je kluci všim možným zatloukali do země. Ale toto všechno nic nevyovídá o úpadku. Viděl jsem později v jiných klubech a dokonce ve vyšších třídách i hůře nalajnovaná hřiště.

Trochu složitější to bylo s tím, co fotbalisté nosí na sobě. Na dresech, tehdy nebyly ještě číslované, bylo vidět, že jsou starší, seprané. Ale především trenýrky. Byly sice jedné barvy, ale mnoha odstínů. Jak dresy, tak trenýrky, však góly nestřílí. Vyloženě špatné to bylo s kopačkami. Byly to ještě ty těžké, celokožené, rovněž se špunty z kůže, které po nasáknutí vodou působily jako závaží. Hřebíky, kterými byly špunty přibity, většinou trčely dovnitř. Každý si je nějak opravoval, nebo zaskočil k panu Zoufalému, místnímu ševci, který je za symbolickou cenu opravil, někdy i zdarma. V té době se již začaly používat kopačky s vyměnitelnými špunty, ale protože si je každý kupoval sám a byly dost drahé, nemohla si většina z nás tento luxus dovolit. Míče se šněrovacím otvorem pro vsunutí duše jsme měli dva. S jedním se pravidelně hrálo a druhý byl uložen pod přísnou kuratelou jako rezerva.

Po odehrání několika podzimních zápasů /1961/, pravděpodobně se odehrálo jen každé druhé, jsem si začal klást otázky, proč tak špatně hrajeme, proč se plácáme někde uprostřed nebo dokonce vespod tabulky. Proč pořád kolem slyšíme, jaký se u nás hrával fotbal a teď se na to ani nedá dívat. Odpověděl jsem si brzy a dokonce sám. Celý týden jsem bydlel na internatě v Kloboukách. Ze školy jsem se vracel v sobotu. Tehdy byly soboty pracovní a ve škole se učilo do 10.00 hod. Neměl jsem přehled, co se na hřišti v týdnu děje a kdo na něj dochází. Teprve o nějakém volnu či prázdninách mně to bylo jasné. Na hřišti, a to docela často, běhalo mnoho mladíků za nějakým z domu přineseným míčem. Snažili se hrát fotbal. Už tehdy jsem si všiml, že bylo mezi nimi několik fotbalově dobrých kluků. Byli ve věku od posledních tříd základní školy až po dorostenecký věk. Nebyl mezi nimi žádný dospělý, nikdo je nevedl, nikdo jim neporadil nebo jim něco předvedl. **A co víc, především tam chyběli ti, co trénink nejvíc potřebovali - hráči.** Každý odehraný a hlavně prohraný zápas odhaloval další problémy. K několika zápasům jsme dokonce nenastoupili a byly prohrány kontumačně. Velice se bráním výrazu, že byl někdo stavěn tak zvaně „do počtu“, ale bohužel nevím, jak to vyjádřit jinak. Někdy těchto hráčů byla až třetina.

Chybělo vedení klubu. Nikdo se nestaral o to nejzákladnější - mladé kluky. Pokud má někdo jiný názor, budu rád, když mě jej sdělí. Pamatuji si pouze Oldřicha Buchtu, předsedu

oddílu, který působil jako „sám voják v poli“. Bylo na něm vidět, jak je danou situací znechucen. Ani jsem se mu nedivil.

Uvádím některé podzimní výsledky, ke kterým není potřeba komentář. Starovičky - Šakvice 0:3, Pouzdřany - Starovičky 3:0, Vranovice - Starovičky 3:0. Tyto výsledky svědčí opět o kontumaci utkání. V tabulce skončily **Starovičky na posledním místě s bilancí 8-0-0-8/5:28/0**. Pokud někomu dělá potíž, převést tato čísla do srozumitelnější podoby, tak uvádím, že ani jedno utkání nebylo z naší strany vítězné a na 28 vstřelených branek do naší sítě jsme dokázali odpovědět pouze 5 brankami.

Konečná tabulka podzimních kol 1961 zveřejněná 7. prosince

Starovice	9	8	0	1	25:7	16
Šakvice	8	7	0	1	21:8	14
Ivaň	9	6	0	3	23:17	12
Zaječ B	9	5	1	3	23:18	11
Pouzdrfany	9	5	1	3	21:15	11
Boleradice	8	5	0	3	26:13	10
Nikolčice	8	2	0	6	8:16	4
Bořetice	8	2	0	6	7:21	4
Vrbice	8	1	0	7	8:24	2
Starovičky	8	0	0	8	5:28	0

Utkání jara /1962/ nebyla o nic lepší než podzimní. Nemá cenu se o nich rozepisovat, přesto přinesla několik málo pozitiv. Mužstvo porazilo Pouzdřany 4:1 a Nikolčice 12:2. Zvítězilo ve třech utkáních, přesto skončilo opět poslední.

Až na jeden zápas, mě všechna jarní kola splývají v jedno dlouhatánské utkání. Nemožu říci, že bych byl zklamán úrovní naší hry, která možná byla dokonce o něco horší než před vojnou, ale bral jsem to jako fakt. Generace výborných fotbalistů pomalu končila, hrála nepravidelně nebo jen utkání doma. Zajíždět na utkání byla pro ty, co stavěli nebo opravovali rodinné domy, byla velká ztráta času. **Ten jediný jarní zápas, který mě utkvěl v paměti, byl pro mě „nešťastným“**. Nevím, ve kterém to bylo kole, snad druhém nebo třetím a ani nevím, s kým jsme hráli. Opět jsem hrál na pravém křídle, ale s hodně větším radiusem a nasazením, přesto jsem si zase připadal zbytečný. Nedostal jsem ani jednu kloudnou přihrávku, natož nějakou do běhu. Nakonec se mi podařilo ještě v prvním poločase vstřelit jednu „ušmudlanou“ branku. V utkání jich ale padlo víc, takže asi čtvrt hodiny před koncem to bylo stále remizové. Nezbylo mi nic jiného, než si vybojovat míč asi v polovině hřiště a následně vstřelit branku, která byla vítězná. Při návratu do středového kruhu jsem viděl, jak některý z chlapů strhl otcí

klobouk z hlavy a pak jej několikrát ostatní vyhodili do vzduchu.

V následujícím zápase mě někdo navlékl na levou ruku kapitánskou pásku. Aby toho nebylo málo, začal mě Oldřich Buchta přesvědčovat, abych dělal předsedu Sokola. Sliboval, že když „to vezmu“, bude za mne dělat veškeré papíry, které s touto funkcí souvisí. Vydržel jsem mu oponovat až do zimy, ve které proběhla v jejich hospodě, ale patřící Jednotě, jakási schůze, kde se měl projednávat fotbal. Chlapi popíjeli pivo, já žlutou limonádu a klábosilo se o všem možném jen ne o fotbale. Nakonec tam přece padlo o něm několik slov a já podepsal jakýsi papír a stal se předsedou Sokola Starovičky.

Přišly prázdniny, měl jsem dva měsíce pokoj od školy. Slova, měl jsem dva měsíce pokoj od školy, volím záměrně. Nikdy, jak na střední škole, tak i na vysoké, jsem neměl volno, kterému se říká prázdniny. Co jsem si v létě vydělal, z toho jsem přežíval po zbytek roku. V období „volna“ jsem měl v JZD na starost sklizeň meruněk. Staral jsem se o dost početnou a také nezbednou skupinu mládeže, která pravidelně se sklízí vypomáhala. Nešlo pouze o organizaci trhání, ale i prodej odběratelům, což se někdy protáhlo až do pozdních večerních hodin. Přesto jsem každý den, snad s několika výjimkami, docházel na hřiště. **Na něm mně čekalo příjemné překvapení, které se postupně měnilo v uspokojení. Po hřišti zpočátku běhalo za míčem nebo se nějak bavilo několik kluků, ale jejich počet se neustále zvyšoval, možná až na dvacet. Vznikl známý efekt valící se sněhové koule se svahu, která na sebe neustále přibírá nový sníh.**

Ne všichni měli zájem o fotbal, ale prázdniny na základní škole nebo v učilištích je přivedli na toto místo. Potíž ale byla v tom, že byli ve věku od posledních školních tříd až po dospělé hráče. Je to problém všech malých vesnic, kde v jednom ročníku se narodí kolem pěti kluků a z nich pouze jeden až dva se věnují fotbalu. V mém ročníku bylo šest kluků a z nich se dokonce pět nějakým způsobem podílelo na kopané. Naopak v roce 1941, kdy naplno vypukla II. světová válka, se narodili dva kluci, kterým slovo fotbal nic neříkalo. Teprve v roce 1945, kdy válka skončila, se mladí lidé začali věnovat zálibě, po které se po nějaké době rodí děti. **Přesto zmíněný počet dětí pohybujících se na hřišti byl pozitivním signálem.** Navíc někteří mladíci ve věku 16 až 18 let měli takové fotbalové předpoklady, že mohli ihned nahradit tak zvané hráče stavěné na zaskok nebo i krutěji vyjádřeno, do počtu. Bez nich bychom ale někdy nebyli schopni postavit kompletní jedenáctku.

Nedostatek hráčů vedl k jevu, který odporoval již tehdy tolik proklamované fotbalové morálce. **Mladí kluci dorosteneckého věku, u kterých byl předpoklad nějakého fotbalového růstu, aby mohli hrát za dospělé, byli vedeni v registračních průkazech o rok staršími.** Byl to i můj případ, ale kolik nás takových bylo, nevím. Pamatuji, jak nám bylo vtloukáno do hlavy, abychom si za každých okolností pamatovali změněný rok narození a nikdy se nepřeklí. Do tohoto trochu pokrouceného prostředí jsme se narodili a brzy dověděli, že se tak děje mnoho let. Vůbec jsme v tom neviděli nějakou špatnost, naopak, dokonce snad normální jev, který používají všechny kluby.

Pozn. Asi před pěti léty jsem potkal o hodech v kulturním domě v prostoru před místností vyhrazené chlapům, pána středního věku, který mě oslovil. Kdyby s oslovením počkal pár vteřin, jistě bych věděl kam jej zařadit. Jeho podoba k někomu, především vlnité vlasy, intonace hlasu mě musela přivést k jedné rodině. Byl to MUDr. Hájek, synovec bratrů Tomkových. Začal vzpomínat na prožité dny u babičky a dědy Tomkových a hlavně na dění na hřiště. Popsal mnoho detailů, dokonce, jak který z nás dospělých na hřišti v dobrém slova smyslu „blbnul“. Hovořil v takových superlativech, že jsme se shodli na dodatku „viděno dětským pohledem“. Přiznávám, že mě jeho vzpomínky potěšily z prostého důvodu. Potvrdil známou pravdu, že nejlepším učitelem je osobní příklad.

Podzim 1962 – jaro 1963, přesun do jiné šatny.

Před zahájením podzimní části bylo zapotřebí vyřešit ještě jeden problém, který mě dlouhodobě avizoval Oldřich Buchta. Miroslav Kadrnka /Miroš/ jej požádal o uvolnění stodoly, kde se naši hráči převlékali. To prostředí jsem dobře znal ještě z dorosteneckých let. Ve stodole stál uprostřed průjezdu žebříňák, jehož dřevěné hroty plně nahrazovaly věšák. Vpravo od průjezdu byla uskladněna mlátička a ještě nějaké drobné zemědělské stroje. Levá část, která sloužila k uskladnění slámy, byla oddělena nízkým dřevěným plůtkem, jehož horní část ukončená trátkem nahrazovala sedadla. Již tehdy byla stodola v dosti špatném stavu. Opět záměrně uvádím některé detaily, aby mladá generace mohla porovnat naši tehdejší šatnu s tou stávající.

Jak vyřešit tento problém bylo vcelku jednoduché. Po stránce vztahu ke sportu jsem měl vynikající rodiče. Otec byl pravidelným fandou a výběřčím

vstupného. Matka zase ředitelkou domácnosti s rozhodujícím slovem. Když jsem jim navrhl, zda by se kluci mohli převlékat u nás, neřešili ano či ne, ale jak to v průjezdě udělat, aby to tam solidně vypadalo. Během několika minut bylo rozhodnuto. Za pravou stranu vrat, která se málo otevírá, se budou dávat sítě, praporky, háčky a věci na lajnování. Po levé straně otevíraných vrat se dá skříň, stará lavice a pár židlí, abyste se tam vešli. Toto provedení nám začalo sloužit již na podzim roku 1962. Navíc ve dvoře byla studna, při které matka pravidelně po každém utkání umísťovala lavor s mýdlem a ručníkem. Rovněž se pečlivě starala o pohozené rekvizity náhradníků, kteří si je většinou nebrali domů. Pro příští utkání byly vyprané a vyžehlené.

Podzimní utkání 1962 začala nadějně. Povzbuzením byly některé výsledky. Po stránce střelecké nastalo velké zlepšení. I druhé místo bylo po několika mizerných letech nadějně. Na stejné vlně se odehrávala i jarní část 1962.

Tabulka z 11. října 1962.

Boleradice	6	6	0	0	28:5	12
Starovičky	7	4	1	2	30:19	9
V. Pavlovice B	6	4	1	1	25:7	8
Nikolčice	6	3	1	2	13:16	7
Vrbice	6	2	1	3	20:14	5
Zaječí B.	7	1	0	6	10:20	2
Borkovany	4	1	0	3	6:23	2
Diváky	5	0	1	4	6:28	1

Konečná tabulka podzimní části byla zveřejněna 29. listopadu. Starovičky skončily čtvrté s bilancí 8-4-2-2-35:24/10.

Konečná tabulka jarní části 1963

Boleradice	13	11	1	1	54:16	23
Nikolčice	13	10	1	2	36:22	21
Starovičky	13	7	2	4	56:30	16

Za námi skončila Vrbice, V.Pavlovice, H.Bojanovice, Diváky, Zaječí B, a na posledním místě Borkovany /12-1-1-10-8:60/3. Za povšimnutí stojí počet vstřelených branek našimi hráči, nejvíce ze všech mužstev. Dojem trochu kazí počet obdržených.

Do sezóny 1962-1963 jsme vstupovali s mírným optimismem. Několik starších hráčů nám slíbilo, že budou pokračovat, i když ne pravidelně. Velkým příslibem byla možnost zařadit do mužstva několik kluků, kterým bylo sedmnáct let a samozřejmě ti, kteří dovršili 18 let. Začaly se objevovat názory, že máme šanci postoupit. Nebyl sebemenší důvod tuto myšlenku zpochybňovat, i kdyby byla sebevíc naivní. Sama o sobě byla motivující. Bohužel, nestalo se tak, hrála zde ještě

lepší mužstva. Postup se odložil na příští roky.

Podzim 1963 - jaro 1964

V této sezóně bylo průběžně zveřejněno několik výsledkových tabulek. Starovičky jak v podzimní, tak i jarní části obsadily opět třetí místo. Tabulka zveřejněná v květnu je totožná i s konečnou. Bohužel na konečném umístění se projevil odchod některých hráčů na vojnu.

Jarní část 1964 zveřejněná 21. května

H. Bojanovice	9	8	1	0	52:15	17
Ivaň	9	7	0	2	35:20	14
Starovičky	10	5	1	4	29:32	11
Hustopeče B.	10	5	0	5	35:25	10
Diváky	10	4	2	4	23:23	10
Pouzďřany	10	2	2	6	23:28	6
Borkovany	9	2	1	6	18:39	5
Uherčice	9	0	3	6	10:46	3

Podzim 1964 - jaro 1965

Na podzim roku 1964 se přihlásilo do soutěže IV. třídy nové mužstvo pod názvem Pohořelice B. Nejdříve bylo nasazeno do skupiny IV. tř. na Mikulovsku. Následující rok se stalo našim soupeřem pod novým jménem, a to Dukla Pohořelice.

Podzimní soutěže roku 1964 pro nás nezačaly úspěšně. Konečná tabulka sice není k dispozici, ale v tabulce zveřejněné 15. října jsme na posledním místě s bilancí 7-1-0-6-16:27/2. Jarní výsledky nebyly dokonce k nalezení vůbec.

Podzim 1965 – jaro 1966

Dílčí problémy, které nás provázely minulou sezónou, byly zažehnány. Nezapůsobil žádný kouzelný proutek, ale zařazení několika dobrých dorostenců. Uvádím pouze výsledky podzimu 1965. Konečné pořadí po jarní části se mi nepodařilo získat, ale předpokládám, že jsme bojovali o přední umístění.

Nosislav	9	7	0	2	35:13	14
Velký Dvůr	9	6	1	2	33:15	13
Klobouky B	7	6	0	1	26:12	12
Starovičky	9	4	2	3	23:18	10
Diváky	9	5	0	4	13:15	10
Vlasatice	9	4	0	5	15:18	8
Ivaň	9	3	1	5	15:18	7
Uherčice	9	3	0	6	16:25	6
Borkovany	8	2	0	6	10:31	4
Pouzďřany	8	1	0	7	10:30	2

Podzim 1966 – jaro 1967

Dělali jsme si naději, že v této sezóně nám postup již neunikne. Mužstvo s

předváděnou hrou mělo předpoklady pro uplatnění ve vyšší třídě. Objevil se ale nečekaný soupeř, kterým byla již jmenovaná Dukla Pohořelice. K naší smůle byla přiřazena do naší skupiny. Dukla, jako nově vzniklé mužstvo, měla své nováčkovské problémy, které jak potvrdily dosažené výsledky, brzy odstranila. Dokázali jsme s ní držet krok pouze na našem hřišti. Dukla vyhrála soutěž s velkým náskokem. Nebudu popisovat jednotlivá utkání, žádné nevedlo z naší strany k nějakému výjimečnému výsledku. Přesto jsme mohli být s předváděnou hrou spokojeni, až na jedno utkání, které pro nás skončilo naprostým fiaskem. Bylo to právě utkání s Duklou na jejím hřišti, které jsme prohráli pět nebo šest nula. Možná bychom prohráli ještě víc, kdyby se hrálo a ne diskutovalo, dohadovalo, postrkovalo, polosprostě až sprostě nadávalo, faulovalo. Snad jsem vyjmenoval všechna negativa, která se mohou ve fotbale vyskytnout.

K vysoké porážce přispěly dva faktory. Jednak to byl pořádně opilý rozhodčí, který pocházel z Ladné a jehož jméno si mnozí z aktérů tohoto utkání pamatují. U něj nešlo o náhodné selhání. Snad v každém utkání, které nám řídil, byl pod vlivem alkoholu, rozdíl byl pouze v tom, jakého stupně opilosti dosáhl. V Pohořelicích pravděpodobně jednoho z nejvyšších. Musím ale říci, že byl výjimkou. Naopak, nebylo výjimkou, že na utkání jezdilo málo delegovaných rozhodčích. Ve IV. třídě, odhaduji, pískalo kolem 30 až 40% rozhodčích tzv. z lidu. Byl to vybraný rozhodčí, na kterém se shodla obě mužstva. Jednalo se o funkcionáře nebo bývalé rozhodčí. Za nás pravidelně pískával František Hovězák. Nelze se divit tomu, že při tak velkém nedostatku rozhodčích mohl pískat i muž zjevně závislý na alkoholu.

Ještě víc k naší porážce přispěla jiná okolnost. Byla to velikost tamního hřiště. Jeho šířka odpovídala přibližně délce našeho. Nevěděli jsme, co hrát, chyběla nám jakákoliv orientace. Periferní vidění umožňuje hráči řídit se podle okolí. U nás to byly po stranách meze, stromy. Mně se zdálo, že jejich hřiště je uprostřed letiště. Navíc mělo škvárový povrch. U nás bylo všechno blízko. Postranní lajny, malé i velké vápno, spoluhráči. Nepřesnou přihrávku o pár centimetrů doma mohl spoluhráč doběhnout. Stejně nepřesná přihrávka na delší vzdálenost byla na velkém hřišti ztracena. Nedokázali jsme dokopnout míč z rohu do míst, ze kterých šlo ohrozit branku. Všechno bylo úplně jinak, jak jsme byli zvyklí. Pozitivum jsem viděl v tom, jak kluci bojovali. Nejen se soupeřem ale i se sebou. Ani jeden nerezignoval a vydal ze sebe všechno. Nebylo to ale zbytečné,

především v návaznosti na další budoucnost.

Říci, který z obou faktorů více ovlivnil výsledek utkání, je i dnes těžké. Můj názor je ten, že i kdyby utkání pískal dobrý rozhodčí, nebylo v našich tehdejších schopnostech utkání vyhrát. Dukla během roku doplnila mužstvo kvalitními fotbalisty a postupovala každý rok o třídu výš.

Na hřišti se odehrála řada tragikomických scén. Jednu z nich mně nedávno oživil v paměti Václav Haluza, který patřil tehdy k začínající fotbalové generaci. Míč dopravil některý z domácích hráčů za naši branku. Zpět do hřiště jej vracel buď náš hráč, možná i domácí, k rozehrání od branky. Během této chvíle si musel rozhodčí odskočit za bránu, aby si ulevil zvracením. V okamžiku návratu si všiml pomalu se koulejšího míče směrem k našemu malému vápnu, na místo chystaného odkopu, který však jeden z místních hráčů kopl do naší branky. Místo aby jej rozhodčí potrestal za zdržování, odpískal branku a ukázal na střed hřiště. Nastala pořádná strkanice, při které V. Haluza hodil míč po rozhodčím s patřičným komentářem o ožralém rozhodčím. Dlouho se nehrálo, rozhodčí začal vylučovat. Já jsem vyloučen nebyl, přesto jsem dostal od disciplinární komise stop na tři zápasy. Ne proto, že jsem byl kapitán, který si neplnil svoji funkci, ale pro nepředstavitelné zmatky na hřišti a zrovna tak i v zápise o utkání. To rozhodnutí mohlo padnout na každého z nás.

Konečný výsledek IV. tř. skupiny B

1. Dukla Pohořelice	20	17	1	2
	102:22	35		
2. Starovičky	20	13	1	6
	72:43	27		

Umístění ostatních mužstev jsem nezískal. Počet branek vstřelených Duklou je impozantní.

V průměru vstřelila přibližně 5 branek na zápas oproti jedné obdržené. Bodový rozdíl je dán tehdejšími počtem obdržených bodů za vyhraný zápas - dvěma body.

Pro mne bylo toto utkání zlomové. Poprvé vyslovím veřejně myšlenku, která mě tehdy trápila. Ve Starovičkách může hrát fotbal i rychlejší chodec, přesto se uplatní. Již jsem jednou uvedl, že když na naše hřiště vyběhlo dvacet dva hráčů, nebylo na něm k hnutí. Fyzickou zdatnost toto hřiště nemohlo prověřit. Každý sprint nebyl delší než 10 až 15 metrů. **Větší hřiště nám nastavovala zrcadlo naší**

výkonnosti. S tímto stavem bylo potřeba něco udělat, hlavně kvůli mladým klukům, kteří za nás začali hrávat a ve věku 17 let se vyrovnali mnoha dospělým. V Šakvicích se hřiště stěhovalo od Dyje směrem k obci, naopak ve V. Němčicích od hřbitova „za vodu“. Budovala se nebo se začala budovat hřiště v Křepicích, Nikolčicích, Boleradicích, Noslavě, hranice hřiště se posouvala v Zaječích, chystal se přesun hřiště od Svodnice /Trkmanky/ ve V. Pavlovicích. Hustopeče již měly dávno hřiště nové.

Nepamatuji si, zda jsem po prohraném utkání s Pohořelici šel zapít žal několika žlutými limonádami, ale přesně si vybavuji, že jsem se co nejdříve v ten samý den vypravil na hřiště. Velkými kroky jsem si změnil jeho délku a šířku. Co krok, to jeden metr. Celý život si různé projekty maluji na čtverečkový papír. U menších objektů znamenala jedna strana čtverečku jeden metr, u větších si měřítko upravuji. Není to nic světoborného. Měl jsem k dispozici pravidla fotbalu, kde kromě jiného, byly uvedeny požadavky na minimální a maximální rozměry hřišť a již zmíněný čtverečkový papír. Již po prvním náčrtu bylo zřejmé, že si můžeme vzhledem k okolnímu terénu dovolit jít na průměrné hodnoty, což bylo dostačující a za určitých okolností ještě je povýšit.

Postup do III. třídy, bez nového hřiště to nepůjde

1967-1968

Uplynulá úspěšná sezóna v nás vyvolala přesvědčení, že máme na postup do III. třídy. Pořád se dalo stavět na mladých hráčích před válkou, i když opět někteří dobří hráči nám na ni odešli. Přesto bylo mužstvo poprvé od roku 1961, pokud šlo o věkovou strukturu, optimálně vyrovnané. Když nebudeme počítat Slávka Kostrhouna, tak nejmladší hráči byli ve věku 17 let. Nejstarším hráčem byl Stanislav Sedláček /26/. Věkové rozpětí tedy činilo pouze 9 let. Nebudu čtenáře napínat. **To, co se povedlo v předcházejícím roce Dukle Pohořelice, povedlo se v této sezóně nám. Postup sice nebyl jednoznačný, ale naše představa byla splněna.**

Výsledky po podzimní části 1967

Noslav	9	6	2	1	32:12	14
Starovičky	9	6	2	1	35:16	14
Šakvice	9	5	3	1	25:13	13
V. Němčice	9	6	0	3	23:15	12
Vlasatice	9	4	2	3	29:20	10

Diváky	9	4	1	4	16:13	9
Starovice	9	2	2	5	18:33	6
Strachotín	9	2	0	7	11:25	4
Velký dvůr	9	2	0	7	8:25	4
Ivaň	9	2	0	7	16:41	4

Bohužel, rozhodující výsledky z jarních kol roku 1968, které dokumentují v okresním tisku náš postup, jsem v archivu Okresní knihovny nenašel. Byly údajně s ohledem na politický vývoj a následný vstup vojsk Varšavské smlouvy zcizeny. Daly by se dohledat v Zemském archivu v Brně.

Konečně fotbal podle našich představ

Přibližně od roku 1965 se začal hrát fotbal, o kterém se dalo říci, že je k „dívání“. Svědčí o tom i zájem diváků, kteří s námi vyjížděli k utkáním na cizí hřiště. Po postupu do III. třídy se mužstvo pohybovalo převážně uprostřed tabulky bez ohrožení sestupem. Počet hráčů se stabilizoval. K mužstvu dokonce patřili hráči ochotní střídání, což umožňovalo mít několik hráčů navíc. Úplně odpadla obava, zda nás nastoupí dostatečný počet. Tento pohodový stav vydržel až do mého odchodu do fotbalového důchodu v roce 1972.

Jako bonus k tomuto konstatování přikládám tabulku slušnosti /podzim 1969/, která svědčí o určité pohodě v mužstvu.

Brumovice	+170	bodů
Šakvice	+145	
H. Bojanovice	+140	
Boleradice	+130	
Starovičky	+95	
Vrbice	+85	
Nikolčice	+50	
Kobylí	+45	
Popice	+30	
V. Němčice	-10	
Křepice	-15	
Šitbořice	-25	
Starovice	-40	

Hráči, kteří.....

Jedenáct hráčů, kteří se o postup dle mého názoru nejvíce zasloužili, bych dovedl vyjmenovat z paměti. Problém je v tom, že někteří během mnou popisovaných deseti let hráli pouze několik málo zápasů, někteří jednu až dvě sezóny a někteří naopak po celou dobu. Hodnocení je tedy z tohoto pohledu ošidné. Ty, se kterými jsem sehrál jedno až 300 utkání, seřadím raději podle abecedy:

Buchta Oldřich a Miroslav /bratrance/
Dolák František a Ivan /bratři/
Haluza Václav
Holacký Josef

Hovězák Václav a Jan /bratři/
Hübner Jan
Juška František
Kadrnka František a Václav /bratři/
Kostrhoun Vítězslav a Karel
Kynický Ladislav
Mazůrek Miloslav a Stanislav
Novák Stanislav
Oulehla Jaroslav
Pěničik Zdeněk
Pleskač Josef a Ladislav /bratři/
Poláček Miroslav
Prát Rostislav a Josef /bratři/
Prát Josef a Oldřich /bratři/
Sedláček Stanislav
Smutný Milan
Šafařík Václav
Šebesta Josef
Tomek Milan, Slávek, Miroslav /bratři/
Vejvančický Tomáš
Zemek Václav
Žďárský Rostislav

Samozřejmě jsem musel na někoho zapomenout. Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let docházelo k postupně a nikdy nekončící obnově mužstvu. Začali hrávat dorostenci, kteří již patřili k nové generaci.

Diváci

Mnoho let vedu často s vrstevníky polemickou diskuzi, která by se dala vtěsnat do věty: „**Pamatuješ, kolik za nás chodilo na fotbal lidí a teď tak málo.**“ Snaží si namlouvat, že tehdejší fotbal víc přitahoval diváky nebo byl pro ně nějakým způsobem přitažlivější. Tento názor považuji za mýtus. Dokonce si myslím, s patřičnou nadsázkou, že lidé chodili na fotbal z „donucení“. Nenutil je někdo s nějakou pohružkou, ale životní podmínky. Nic jiného jim nezbývalo. Začnu od děvčat a od věty, kterou jsem často slyšel doma: „Tyto šaty si neber, ty se do kostela nehodí, odpoledne na fotbal si je můžeš vzít.“ Děvčata měla jen dvě možnosti, jak se v neděli vyparádít, předvést svou beztakovou omezenou róbu a tou byl fotbal. Pro mnoho chlapů byl fotbal jediným povyražením z celotýdenního pracovního stereotypu. Dokonce někteří a bylo jich dost, si dokázali odříct odpolední posezení v hospodě při karbanu a přišli na hřiště. Neexistovala přímá úměra, čím lepší fotbal, tím více diváků. Kdybychom vyhráli 10:0 nebo naopak stejným poměrem prohráli, přišel by přibližně stejný počet diváků. Troufám si stělit od boku, že kolem 95% našich diváků jiný fotbal než čtvrtou nebo třetí třídu nevidělo. Byli přesvědčeni, že to co se hraje u nás, se hraje všude. **Kdybych neviděl jako voják dvě ligová utkání v Praze a jedno v Prešově a pak nehrál několik zápasů vyšší soutěž, také bych si to myslel. Nebyla možnost porovnání.** Ještě počátkem 60. let bylo ve Starovičkách několik málo

televizorů a počet aut se dal spočítat na prstech jedné ruky.

Teprve s masovým rozšířením televizorů pomalu do všech domácností vzrostla radikálně „vzdělanost“ nás fandů a s doprovodnou motorizací došlo i k přesunu zájmu od fotbalu k jinému využití. Životní styl většiny občanů dostal jiný obsah. Nemám odvahu do hodnocení tohoto jevu vložit slova: „bohužel“ nebo „bohudík“. Trend úbytku fandů není problémem jen Staroviček, ale všech fotbalových klubů v ČR a kdy se zastaví nebo zda se vůbec zastaví, si netroufám posoudit.

Vím však určitě, že už neuvidíme hřiště obsazená špalíry diváků po všech stranách hřiště. Dnes počítáme diváky na desítky, dříve se počítali na stovky. Pohárové turnaje byly svátkem celé obce. Mnohokrát jsem si kladl otázku v souvislosti s účastí některých diváků, co je sem přivádí. Byli to tak zvaní „sváteční diváci“, kteří by svým počtem vyhráli nad současnými „skalními“. V těchto případech se hodí slůvko - bohužel.

Za mého působení byl nejoddanějším divákem Zdeněk Pěničik. Nevynechal jedině utkání doma, a pokud jsme vyjžděli ven, vždy se našlo pro něj místo v nějakém dopravním prostředku. Každou prohru velmi těžce nesl. Mohl bych říci, že byl naším maskotem. Cestování na cizí hřiště bylo zpočátku poměrně složité, jezdilo se k utkání vším možným. Uprostřed šedesátých let nám však JZD poskytovalo malé oplachtované nákladní auto, polské výroby zn. ŽUK, na které se vešla celá jedenáctka a dokonce několik diváků sedících na dně korby. Vpředu vedle řidiče bylo sedadlo vyčleněno pro Oldřicha Buchtu - seniora. Po postupu do III. třídy jsme již jezdili autobusem. Nebyl problém si jej objednat, neboť nějakým usnesením vlády bylo povinností ČSAD autobusy poskytovat. Autobus byl placen paušálem, který byl kolem 200,- Kč. Býval přeplněný, mnoho lidí stálo v uličce a jízdné ve výši pěti korun paušál pokrylo.

B. Šmerda popisuje reakci některých diváků na průběh utkání. Každý z nás, pokud byl divákem, také kope nohama za hráče, naklání se na strany nebo s nimi hlavičkuje. Když sedí divák na lavičce nebo stojí ve skupině, málokdo si jeho počínání všimne. Něco jiného je, stojí-li sám. V tomto případě neujde pozornosti. Vladimír Prát /kovář Ladoš/, nebyl znám pouze pobíháním kolem lajny, ale především přehnanou kritičností na své dva syny, kteří se pokoušeli hrát fotbal. Jednalo se o staršího Rostislava a mladšího Josefa. Snad nejmírnější nadávkou z jeho strany bylo: „Co tam ležeš, když do toho neumiš kopnout.“ Mnohdy padala z jeho strany i peprnější slova. Komentoval jejich každé kopnutí do míče. Rost'a se

dokonce dal uprostřed jednoho utkání vystřídat. Myslím si, že to byl hlavní důvod, proč s fotbalem předčasně skončili. Dalším pravidelným fandou byl na domácím hřišti Josef Kratochvíl /pekař/, který také utkání prožíval svým způsobem. Zmiňuji se o něm ale hlavně proto, že byl funkcionářem místního klubu a také několik let rozhodčím. Rovněž aktivním funkcionářem a později jen fandou, který také po určité období působil jako rozhodčí, byl František Hovězák. Dalšími pravidelnými návštěvníky, bez kterých se dokonce nemohlo utkání doma zahájit, byli dva pánové přicházející vždy v kloboucích. Václav Zemek a Cyril Mazůrek se střídali jako strážci našeho zdraví k čemuž jim sloužila brašna se znakem červeného kříže. Snad pokud se týká divácké „dlouhověkosti“, bude držet rekord František Úlehla, kterého jsem vídal stávat u postranní čáry jak v 60. letech, tak i ještě loni.

Pozn. Teprve koncem 50. let se dostalo mnoho místních občanů dále než do Hustopečí nebo Brna. JZD začalo pořádat zájezdy po významných památkách. Také jsem se některých zúčastnil. Uvedu příhodu, kterou znám pouze z vyprávění a která se mnoho let dávala k dobru při dožínkách. JZD vypravilo zájezd do Prahy. Drtivá většina členů tam jela poprvé. Při procházce po Václavském náměstí se jedna osoba neustále zastavovala před činžáky a s vyvrácenou hlavou, si je zamyšleně prohlížela. Na otázku jedné družstevnice, proč si je tak bedlivě prohlíží, odpověděla: „Ty baráky jsou tak vysoký, takže pořad nevím, jak ty krásy se z té výšky dostanou ven.“

Posezení u Ladislava Ovíška – miniparlament

Laďa Ovíšek /č.p.4/ patřil mezi občany, kteří vlastnili první televizor v obci. To byl hlavní důvod, proč se u něj pravidelně v letech 1962 až 1965 scházela skupina lidí, aby se podívala na významné sportovní přenosy, jak fotbalové, tak hokejové. Docházel k němu Josef Šebesta, Miroslav Kadrnka, Václav Pěničik, Kadrnka František starší i mladší. Občas mezi nás zavítal jeho bratr František Ovíšek, ne tak se zájmem o sport, jako o možnost dostat se mezi chlapy a podegustovat víno, které bylo nezbytným doplňkem každé návštěvy. Výjimečně přišel i Buchta Oldřich, který již v té době měl vlastní televizor. Nakonec se tyto lidé u něj scházeli i v době, kdy již sami televizory vlastnili. Podívání na nějaký sportovní přenos nebylo jedinou zábavou, ale řešila se u něj řada různých vážných problémů.

Jednou jsem jim při přestávce po první třetině hokejového utkání /zima 1965-1966/, položil otázku, na kterém místě by mohlo být podle jejich názoru ve Starovičkách vybudováno nové hřiště, které bude na rovině, bude mít odpovídající parametry, při co nejmenší pracnosti. Musel jsem je oslovit co nejdřív, někdy ke konci utkání a bylo jedno, zda se vyhrávalo nebo prohrávalo, komunikace s nimi vážla. Nechal jsem jim určitý čas na rozmyšlenou. Jednomyslně se shodli na jediném místě. Hřiště by šlo vybudovat u silnice ve směru na Šakvice po levé straně za křižovatkou. Skutečně, při pohledu na všechny světové strany od Staroviček, to bylo jediné místo, kde hřiště mohlo vzniknout. Stačilo odebrat zeminu z mírného svahu směrem k Odměrkám a přemístit ji k příkopu u silnice. Hlavní výhodou by bylo, že se hřiště mohlo v poklidu budovat, ale stále by se hrálo bez přerušení na starém. Dobrou půlhodinu po rozchodu jsem stál s otcem a s V. Pěničkem pod světlem u domu J. Tomka a na toto téma se bavili, se zraky upřenými do míst pomyslného hřiště. Tenkrát tam ještě byla křižovatka zpevněné vozovky s polními cestami.

S odstupem času si říkám, že kdyby si někdo umanol a dokázal především politicky podbarvit nutnost zbudovat hřiště v tomto místě a hlavně zdůvodnit, že jde o akci veřejného zájmu, mohl uspět. Jako patnáctiletý figurant jsem byl svědkem, jak geometr zapíchnul trasírku uprostřed lánu vojtěšky se slovy, tady se postaví vepřín a pak celé středisko. Stalo se /vepřín se prý v současné době bourá/. Podobně se budovala drůbežárna pod hřbitovem. Zrovna stejným způsobem se mohlo vybudovat hřiště. Sice v těchto místech byly záhumenky, ale tehdy se na to, co komu patří, nehledělo.

Na druhé straně bylo mnoho faktorů pro vybudování hřiště na původním místě. Dnes je zbytečné se k nim vracet, ale asi největším důvodem pro zachování bylo známé *génus loci* /atmosféra místa/. K jiné verzi vybudování hřiště jsme se již nikdy nevraceli.

Ladislav Ovísek od podzimu 1965 vykonával v JZD funkci mechanizátora, kterou přebíral po mně /vykonával jsem ji přibližně 1,5 roku v době přerušení studií/. Mohu říci, že jak otec, tak i já jsme byli s ním v dobrém přátelském vztahu, o čemž nakonec svědčí návštěvy u něj. Možná k tomu přispíval jejich další společný zájem - mariáš a šnops... S ním se začaly domlouvat možnosti využití mechanizačních prostředků, pokud by se výstavba hřiště realizovala. Souhlasil, pouze měl obavu, jak uspěje u vedení JZD. Tehdy byl předsedou JZD

Ing. Ota Komárek. Jednal jsem s ním osobně a jeho odpověď zněla: „Souhlasím, ale zeptej se ještě Oldřicha.“ Oldřichem byl myšlen O.Drbola, hlavní agronom. Rostlinná výroba, kterou řídil, byla největším „zroutem“ mechanizace, sloužila především pro ni. Vysvětlil jsem mu, o co nám jde a také dostal souhlas. Nakonec i v době mého působení v JZD se mi s oběma dobře spolupracovalo. **O tomto jednání nevěděl nikdo ze spoluhráčů, pouze Oldřich Buchta a později tajemník MNV Josef Kohoutek. Byla by naivní hloupost postavit se před hráče a pronést, že za měsíc budeme budovat hřiště a pak po několika dnech brát tato slova zpět. Ještě nic nebylo jistého.**

Pro pobavení, jak to někdy vypadalo u L. Ovískova předkládám dvě příhody. Paní Ovísková, Laďova matka, byla již hodně stará a trpěla chorobou stáří, pomateností. Laďa ji občas nechal pro nás ohřát domácí klobásy. To zvládala bez problémů. Vždy ale donesla jeden talíř navíc, který postavila před televizor, aby se najedl i ten pán, co tam mluví, jistě má taky hlad. Nedala si říct, že ten pán je jenom obraz. Laďa ji pak nechával být, vždy se našel obětavec, který si dal nášup.

*Druhá příhoda souvisí s rozvojem a zdokonalováním televizí. Při jednom utkání s Rusy, jednalo se o MS, jsme vstřelili vyrovnávací branku. Všichni jsme se z gauče sesunuli na zem, padli na kolena a současně s dlaněmi plácali o zem. Bylo to něco podobného, co provádí muslimové při modlení. Samozřejmě hned se nalávalo víno na zapití úspěchu. Chlapi neměli ani dopito a naši vstřelili další branku. Rituál se v urychlené podobě opakoval. Dlouho jsme se ale rozčilovali, jak je možné, že se nemění ukazatel skóre. Jaký tam mají binec. **Byli jsme svědky první opakovačky uváděné ČT.***

Hřiště se začalo budovat v průběhu jara 1967. Neměli jsme k dispozici žádnou studii, natož projekt a vše, co k němu náleží. Věděli jsme, kdy přibližně začneme, ale kdy skončíme...co nejdříve. I v průběhu výstavby se nevedla žádná evidence spotřeby materiálu, postupu prací nebo evidence brigádníků. Tehdy se ještě nejednalo o akci Z.

Dnes bych byl vděčen za stavební deník psaný na sáčku od svačiny. Akce započala spontánně, zapojila se do ní většina hráčů, jejich rodinných příslušníků, ale i řadových občanů, i když rozhodující význam měla technika. Původní úvaha o tom, že bychom se spoléhali pouze na pomoc JZD, se brzy změnila. Kohoutek Josef navrhl, že domluví s firmou /Vojenské stavby/ která budovala objížďku a pak i hlavní tah přes Starovičky, výpomoc bagrem. To se povedlo. Nakonec jsme tomu byli rádi,

neboť předpokládané hlavní práce v trvání několik dnů až týdnů, byly provedeny během pátku a soboty. Šlo o odbagrování zeminy od hřiště směrem ke škole a její rozprostření od vrchní branky směrem ke Komárovu. U vrchní branky byla vrstva pouze několik centimetrů, ke Komárovu se zvyšovala, aby se odstranil původní velký sklon hřiště. Úpravu plochy do přijatelné roviny prováděli traktoristé JZD. Nejdříve hrubé porovnání s pásovým traktorem, DT-54, Vališ Jakub a Šmerda Boleslav. Tento pásový traktor, použitelný alternativně jako buldozer, však nebyl pro tuto činnost vhodný, byl určen především pro orbu. Přesto s určitými těžkostmi byla plocha zhruba upravena. Definitivní úprava byla prováděna klasickými polními smyky a nakonec přízřusobnou velkou traverzou o délce asi čtyř metrů. Tuto významnou práci prováděl Ladislav Pleskač se svým na tehdejší dobu nejsilnějším kolovým traktorem Super-50. Ostatní traktory byly příliš slabé, přesto s nimi traktoristé vykonali mnoho doplňkových prací. Nejvíce se zapojili Josef Pleskač, František Šafařík a mechanizátor Ladislav Ovísek. Takto upravené hřiště mělo sloužit k užití již od podzimu 1967. Nevím přesně, ale mám dojem, že jsme na něj dokonce zaseli trávu. Tráva se vysévala na hřiště celkově třikrát, proto si nepamatuji, zda tomu bylo i v tomto případě. Luža za spodní brankou již byla zavezena při budování objížďky.

Budování objížďky

Budování objížďky bylo ukázkou chaotického plánování, technologické nekázně a především nemožné pracovní morálky, která bohužel v té době nebyla výjimkou. O její výstavbě se zmiňuji proto, že nám přinesla mnoho komplikací. Okolí hřiště bylo rozkopané a pro hosty přijíždějící k utkání, ať auty nebo autobusem, absolutně nepřístupné. Kdo přijížděl od Šakvic, parkoval u transformátoru. Ve směru od hlavní silnice se dalo projet osobními auty mezírkou do prostoru bývalého malého hřiště.

Od J. Kohoutka jsem věděl, že objížďka měla být dokončena do konce roku 1966. Koncem tohoto roku však byl pouze do vybagrovaného tělesa této komunikace navezen hrubý makadam. Přes celý podzim, zimu i část jara se všechno co narostlo na polích JZD ve směru na Zaječí a Šakvice sváželo po této nedodělané komunikaci, do střediska ŽV. Zjara 1967, po rozmrznutí zeminy bylo ve výkopu namixováno hluboké bahno s kamením. Bylo zřejmé, že makadam se zamačkal a bahno se dostalo nad něj. Na tuto hmotu byla počátkem jara navezena jemnější kamenná drť, která měla být podkladem pro konečnou asfaltovou vrstvu. Za tím

účelem se do Staroviček nastěhovala firma, jejíž pracovníci se zabydleli v několika maringotkách na Komárově. Především obyvatelé této části byli svědky „úžasné“ pracovní morálky těchto dělníků. V pondělí měli začít pracovat v poledne a pak v pátek končit opět v poledne. V úterý, středu, čtvrtek měli tak zvané dvanáctky. Jaro 1967 bylo hodně deštivé. Když se dělníci v pondělí dostavili do práce, vytáhli svoje nářadí, stroje, nebe se zatáhlo a do pátku přšelo. Po celou dobu mastili v maringotkách karty nebo přijímali návštěvy. Když se ve čtvrtek odpoledne, nebo v pátek dopoledne objevilo sluníčko, nemělo cenu se do práce pouštět, neboť se jelo domů. Toto pracovní nasazení trvalo této úderce celý jeden měsíc. Pak se konečně počasí umoudřilo. Po celý měsíc nikdo nebyl schopen donutit dělníky, aby za pěkného počasí pracovali a za deště odpočívali. Pamatuji si, že tato ukázka pracovní morálky vyvolala, především u členů JZD, dost pohoršení. V zemědělství se muselo pracovat a za menší platy především podle počasí.

Ještě před prázdninami roku 1967 začala parkovat na spodní polovině hřiště ke Komárovu technika firmy, která prováděla výstavbu hlavní silnice přes Starovičky. Brali jsme to jako nezbytnost, nakonec na nově upravené hřiště parkování nemělo vliv. Viděli jsme v tom i jisté gesto vzájemné vstřícnosti, protože kolem hlavní silnice nebylo skutečně dostatek parkovacího místa. Bohužel po několikadenních deštích se stal ze spodní poloviny hřiště tankodrom. Především řidiči nákladních Tater nevyjížděli z hřiště couváním, ale otáčeli se po celé ploše. Po týdnu nepřítomnosti jsem byl stavem hřiště a hlavně nedisciplinovaností řidičů a jejich nadřazených doslova znechucen. Koleje dosahovaly hloubky až 40 cm. **Veškerá předcházející práce byla zničena. Ještě ten samý den, po příjezdu z Brna, jsem jednal s Josefem Kohoutkem. Po krátkém, poměrně ostrém, ale slušném jednání, jsme našli východisko. Veškerá skrývka z hlavní komunikace, pokud bude kvalitní, se bude navážet na hřiště. Toto opatření se sice jevilo na první pohled jako z nouze ctnost, ale ve svém důsledku mělo pro klub pozitivní význam. To jsem si uvědomil ihned po opadnutí emocí. Velkou část odpovědnosti za dobudování hřiště, ať vědomě či nevědomě, přebírá MNV se stavební firmou.**

Nové řešení jistě musel tajemník MNV projednat s předsedou Janem Hovézákem, který nám v tomto směru fandil nebo i předsedou stavební komise Stanislavem Novákem. Pochybuji, že by podobná, dnešní terminologií uváděná operativní řešení, projednávala rada MNV. Celá výstavba hřiště byla

improvizace a nebylo snad dne, aby se něco operativně nemuselo řešit.

Ještě do konce prázdnin byla po celém hřišti navezena jedna velká hromada /fůra/ vedle druhé. V této fázi jsem pobýval doma /VŠ zahajovaly školní rok 1. října/ a společně se Slávkem Kostrounem jsme snad každý den docházeli na hřiště. Přálo nám počasí. Ihned po navážce následovalo urovnávání hřiště, které prováděl buldozerista Antonín Dobrovolný, pracovník stavební firmy, původem ze Strachotína. Uvádím jej záměrně, protože k práci přistupoval jako by pracoval na vlastním. Snad k tomu přispělo i to, že byl fotbalistou, pak fandou a také to, že pokud dělal přesčas, dostával od Slávka vydatné svačiny. Přinesené sklenice zavařeného masa, uzeného, okurek, několika krajíců chleba snad byla i pro něj jistou motivací. Získal si nás především kvalitní až ukázkovou prací. Pracoval z buldozerem S-80 /Stalince/. Po úpravě terénu tímto strojem nastoupila opět osvědčená sestava traktoristů k definitivní úpravě v čele s Ladislavem Pleskačem. Pohlídnání sklonu hřiště jsem prováděl sám za pomoci místních kluků. Přišel mi vhod absolvovaný předmět zeměměřičství a zapůjčený nivelizační přístroj i lať ze SZTŠ Klobouky.

Pokud jsme si mysleli, že máme vyhráno a hlavní práce jsou za námi, udeřil na nás z čistého nebe blesk. Bylo nám sděleno, že přesně v místech budoucí postranní čáry ve směru od Lužánek na Komárov se musí vybudovat kanalizace. Nevím, zda se ještě budovala na podzim nebo až na jaře, ale každopádně znamenala pro nás několikaměsíční zdržení.

Úplně pomíjím debaty před zahájením výstavby hřiště o tom, zda bylo původní staré hřiště drenážně odvodněno, proč nad horní brankou byla stálá bažina, která vysychala pouze za velkých veder. Proč se již dávno nezlikvidovala Luža za spodní brankou a co do ní vlastně ústilo. Těch otázek bylo daleko více a teprve plynoucí čas dal na ně odpověď.

Jarní měsíce roku 1968 byly pro nás dosti hektické. Válčili jsme současně na dvou frontách. Pokud šlo o hřiště, zde již nebylo vyhnouti. Muselo se dokončit. Ale postup do vyšší třídy byl stále otevřený. Šanci na postup měla tři mužstva. Na hřišti se prováděl další výsev trávy, její kropení pomocí postřikovače P-900, který jinak sloužil k postřiku plevelů. Opět záměrně uvádím označení stroje. Číslo znamenalo obsah nádrže 900 litrů a my jich na celou plochu potřebovali 9000, minimálně. Usazovaly se brány. Ještě bylo třeba dokončit navážku za spodní brankou, směrem k domku pana Malinky. Značné komplikace nastaly u činnosti, která se i pro mne zdála velmi jednoduchá a měla být

vyvrcholením našeho úsilí. Po ní mohlo následovat pomyslné přestřížení pásky. Jednalo se o vytyčení a nalajnování plochy hřiště.

Obyčejné prostředky, jako dlouhý motouz z kluba samovazu, několik vysokých kúlů a velký pravý úhel vytvořený z desek nevedly k uspokojivému výsledku. Hřiště se nám za pomoci těchto pomůcek nedařilo perfektně vytyčit. Zajel jsem opět do Klobouk a tentokrát s velkým prosíkem požádal ředitele o zapůjčení nejen nivelizačního přístroje, ale hlavně pentagonu. Je to malý přístroj /skleněný pětihran/, který slouží k vytyčení pravých úhlů. I když jsem měl na SZTŠ výbornou pozici a s ředitelem velmi dobrý vztah, neobešlo se zapůjčení bez malého školení o tom, jaké hodnoty se mi svěřují a jak se s nimi musí pečlivě zacházet. Po ubezpečení, že přístroje ihned po vyměření hřiště ještě ve stejný den vrátím, jsem si je mohl vyzvednout. Za pomoci pentagonu a několika mladých šikovných figurantů pak nebyl problém hřiště vtěsnat do nově vytvořených, ale nerovnoběžných podélných mezí. Komplikace s vyměřením jsem si mohl usnadnit zúžením hřiště z každé strany o metr, ale to se mi jevilo jako nehorázně plýtvání se získaným prostorem. Volil jsem alternativu maximálně možné šířky hřiště za cenu menšího prostoru pro kopání rohů. Záleželo pak na hráčích, jak se dokázali s tímto kompromisním řešením vypořádat.

Stavba kabin

Souběžně s dokončením hřiště jsem usiloval o zahájení výstavby kabin. S tímto postupem souhlasil i tajemník MNV J. Kohoutek. Šlo nám o využití stavební firmy, která stále pracovala na hlavní komunikaci a byla ochotna za jeho přímluvy dodat řadu stavebních materiálů nebo poskytnout potřebnou techniku. Dalším, snad i rozhodujícím faktorem, proč zahájit stavbu, byla i dodnes platná stavební filozofie, co se jednou rozestaví, musí se někdy dokončit. Hotové kabiny, které nám mohly posloužit jako vzor, byly v okolí postaveny pouze v Hustopečích a V. Němčicích. Vydal jsem se na motorce na jejich prozkoumání, ale mohl jsem se podívat jen zvenčí přes okna. I to bylo dostačující. Hustopečské byly pro nás nevhodné jak rozměrově, tak i vnitřním uspořádáním. Přijatelnější pro nás bylo řešení kabin ve V. Němčicích. Samozřejmě, že jsem ještě konzultoval plán kabin se svými spolužáky, kteří měli v tomto směru nějaké zkušenosti. Vnitřní uspořádání místností - šaten, sociálního zařízení, technického zázemí, místnosti

pro rozhodčího bylo jednoznačně dané. Otazník zůstával pouze u velikosti jednotlivých místností. Opět kroutim nevěřicně hlavou, že jsme kabiny začali stavět podle plánků, které jsem opět vypracoval na několik čtverečkových listů formátu A 4. Měly sice název jako půdorys základů, nebo pohledy jednotlivých stran, přesto by se podle současných zákonů jednalo o černou stavbu.

Rozhodnutí, že kabiny budou stát nad horní brankou co nejlíže objízďce, ale boční štítovou stěnou v linii řádku Lužánek, přežívalo více jak půl roku. Nepřemýšlel jsem o tom, zda je to dobře, či špatně a jaké jsou důvody pro toto rozhodnutí. Snad blízkost komunikace a budoucí nádherný výhled z oken na celou plochu. Nikdo neřešil, jak tomu bude s přívodem vody nebo s odpady. Přípojka elektřiny nebyla problémem. I mně se toto místo zamlouvalo. Tehdy jsem měl ale jiné starosti, jak urychleně dobudovat hřiště a hlavně ukončit nekonečné plácání ve IV. třídě a postoupit alespoň o jeden stupínek výš. Šlo také o to, aby se nepromarnil až nevidaný zájem mnoha občanů o fotbalové dění. Jak se blížila úprava hřiště a především okolního terénu do definitivní podoby, začalo být zřejmé, že plánované místo pro kabiny je prostorově nevyhovující. Jediným vhodným místem se ukázalo to, na kterém stojí dodnes.

Při budování šaten respektive jejich základů jsem prožil sice jediné, ale největší zklamání za celou mou fotbalovou kariéru. Bylo to horší než několik prohraných zápasů. Dokonce jsem uvažoval se vším praštit a skončit s fotbalem. Bylo to však krátkodobé emociální rozhodnutí. O co šlo? Koncem června 1968 jsem měl mít státnici, kterou se končí studium na VŠ. Oznámil jsem Slávkovi Kostrhounovi, že více jak 14 dnů nebudu doma a na státnici se budu připravovat na kolejích v Brně. Pokud státnici úspěšně zvládnou, v ten samý den se vrátím domů. Ještě před odjezdem jsme společně vyměřili a vykolíkovali budoucí základny v místě současných kabin. Slávek mně slíbil, že svolá brigádu kluků, o kterých se vědělo, že jsou ochotni pomoci a základy vykopou. S J. Kohoutkem bylo domluveno, že pokud se provede výkop, on naopak zajistí dodání betonu. Státnici jsem úspěšně složil, dojel domů a ihned přisedal na motorku a vydal se za mojí, tehdy již „nastávající“ V. Pěničkovou. Musel jsem tedy jet kolem hřiště, kde mě čekal šok. Skupina asi deseti kluků dokončovala betonáž základů, ale na úplně jiném místě, jak bylo dohodnuto. To místo se nacházelo u objízďky, přibližně na úrovni domu

Práta Pavla, kam měla ještě přijít asi dvoumetrová navážka hlíny. Motorku jsem v amoku postavil na stojan a během asi pěti kroků, které nás dělily, mi hlavou proběhlo snad sto myšlenek. Křičet, nekřičet? Jak jim vysvětlit, že dělali zbytečnou práci? Kdo jim to přikázal? Kdo zvrátil původní rozhodnutí? Slávek na místě nebyl, proč ale nedokázal obhájit původní záměr? Vždyť každý trochu uvažující člověk musel vědět, že budovat kabiny v tomto místě, je absolutní blbost. Kluků mi bylo velice líto. V očích měli sebeuspokojení z odvedené práce. Musel jsem se zklidnit a pak jim vysvětlit, že se stala chyba, že jimi vybetonované základy budou pohřbeny pod navážkou zeminy. Dokonce jsem se zmožil na vyslovení slova DÍK. Dnes se tyto základy nachází několik metrů od spodního rohového praporku, pod navážkou zbouraného rodného domu Žofie Kostrhounové a mnoha fůr odbagrované zeminy z hlavní silnice.

Nové základy se začaly budovat až během roku 1969 na původně vykolikovaném místě. Výstavba kabin byla od počátku až do konce velká improvizace. Přesto nebyl problém sehnat brigádníky, někdy se jich dostavilo až moc. Stavební materiál poskytoval MNV /včetně míchačky/ a JZD. Jak začala stavba růst, ubývalo pomocných prací. Bylo zapotřebí kvalifikovaných pracovníků. Stavební dozor postupně přebíral Stanislav Novák starší, který odvedl i kus kvalitní zednické práce.

Jak při začátku budování hřiště tak i kabin, se zpočátku projevovala u některých hráčů, fanoušků a nakonec i občanů jakási nedůvěra nebo obava z rizika, zda se záměr podaří naplnit nebo zkrachuje. Jakmile viděli, že se jej daří i přes určité potíže realizovat, naprostá většina z nich se spontánně zapojila do pomoci. Všem patří poděkování.

HRÁLO SE NA CIZÍCH HŘIŠTÍCH

V jednom ze Zpravodajů byla uvedena jedna věta. Starovičky hrály při budování hřiště na cizích hřištích. Kdybych při současných komunikačních možnostech měl popisovat zajištění hostování na cizích hřištích, považoval bych to za banalitu, za zbytečnou ztrátu času. Před více jak 40ti lety to byl ale poměrně složitý a časově náročný problém. Hráči nebyli s ním nějak zatěžováni, nakonec nemohli v tomto směru nějak pomoci. Místo, kde budeme hrát naše utkání, nebylo určeno nějakým výběrem, ale bylo dáno předem. Ve škole v Kloboukách se mnou studovalo několik fotbalistů z V. Pavlovic, se kterými jsem

udržoval kontakt. Rozhodujícím faktorem pro volbu V. Pavlovic ale bylo zaměstnání Oldřicha Buchty v Jihomoravských drubežářských závodech /JMDZ/. V tomto podniku byla zaměstnána řada funkcionářů TJ Slavoj a také několik aktivních a bývalých hráčů. V polovině šedesátých let se mohlo dát rovnítko mezi JMDZ a obec V. Pavlovice. Všichni, se kterými jsme separátně hovořili, jednoznačně souhlasili s naším hostováním. Museli jsme ale vyčkat na kolektivní rozhodnutí, které bylo dle očekávání kladné. Pozitivní roli v tomto směru odvedl předseda Slavoj František Drs, ale i funkcionář Karel Franc, jehož syn byl aktivním hráčem a se kterým se rád dodnes setkávám. Zúčastnil jsem se prvního jednání, kde jsme si stanovili vzájemně oboustranné podmínky bez nějakého písemného ujednání. Šlo o skloubení termínů jejich a našich zápasů, přípravu hřiště a následné uklízení všeho, co nám bylo z jejich strany zapůjčeno. Musím podotknout, že spolupráce byla s nimi víc jak korektní. Mnohokrát jsme slyšeli: „Kluci ty sítě nemusíte sundávat, naši dorostenci je uklidí.“ Pokud si vzpomínám, pouze jednou za celou dobu hostování jsem se točil 2x s motorkou do V. Pavlovic, abych tam dopravil naše kluky na přípravu hřiště. Byl to právě Oldřich Buchta, který musel skutečně operativně řešit mnoho problémů a který udržoval stálý kontakt s funkcionáři Slavoj. Jediný z nás měl jako úředník denně k dispozici telefon. Ještě v předstihu před losováním soutěží domlouval s OFS Břeclav termíny utkání, jejich eventuální přeložení a mnoho dalších záležitostí včetně hlášení výsledků odehraných utkání.

Musím, bohužel již opožděně říci, že na sto procent splnil slib, že bude nejen za mě, ale jak se ukázalo za celý klub, zajišťovat veškerou papírovou práci. Patří mu za ni můj opožděný dík.

Své povídání o starovičském fotbale bych mohl alibisticky zakončit poděkováním všem fotbalovým aktérům hrajících v letech 1961 až 1972, tedy v letech mého působení. Nemohu tak učinit, protože bych smazal podíl osobního úsilí, obětavosti některých hráčů, kteří pro náš fotbal udělali o hodně víc než je nějaký průměr. Byli jsme skupina „bláznů“, která společně táhla pomyslnou káru fotbalu po hodně hrbolaté cestě, která navíc vedla převážně do kopce. Stejně na tom byli i ti, co přišli po nás a stejně jsou na tom i současní funkcionáři.

Kostrhoun Vítězslav

Slávek byl o 16 let starší než já. Když jsem byl v nejlepších fotbalových letech, on měl čtyřicítka za sebou. Je to věk, ve

kterém většina hráčů končí. I on měl své nejlepší léta za sebou, přesto si nedovedu představit naše mužstvo bez něj. V čem byl jeho největší přínos? Odpovím jednoznačně: ve spolehlivosti, obětavosti a zásadovosti. Byl to právě on, který při budování hřiště nejvíce pomáhal, který zajišťoval brigádníky a vlastně realizoval některé myšlenky. Podobně tomu bylo i při stavbě kabin. Tvořil jakousi spojku mezi námi a MNV. Když jsme začali spolu hrávat, býval při hře dosti impulzivní. Jednou dokázal vynadat některému z noviců za nějaký kiks. To se mi nelíbilo a chtěl jsem mu to vytknout. Fotbalové zákony jsou ale neúprosné. Za několik minut se povedlo totéž i jemu. Viděl jsem na něm, jak ho to mrzí a doslova je nešťastný. Nebylo zapotřebí nic vytýkat. Vícekrát se podobná situace neopakovala. Slávek byl prvním hráčem, který vždy zastupoval kapitána a to dokonce i v době, kdy já jsem pomalu s fotbalem končil. Stále jej vidím před sebou na jedné fotografii, na které je zvěčněn ve fotbalové výbavě a s klarinetem v ruce. Odehrál poločas pohárového utkání a v přestávce hrál s dechovkou na svůj nástroj. Mohl bych u něj pokračovat v pozitivním hodnocení, ale bylo by toho tolik, že by jej nemusel unést. Slávku, dík.

Sedláček Stanislav

Nesmírný dřič. Asi jak ve svém životě, tak i na hřišti. Jeho obětavost a především fyzické nasazení snad nemělo hranic. Byl jedním z mála hráčů, který na vojně poznal, jak se hraje vyšší soutěž. Jeho pověstné „hoši ramujeme“, neznamenal nějaké faulování, ale přísné bránění. Kromě fyzické kondice mu nechybělo ani fotbalové myšlení. Mít v záloze dva podobné Sedláčky, tak jsme mohli pomýšlet na víc než III. třídu. Měl jsem představu, že se svou kondicí nám pomůže do svých 35 let. Škoda, skončil o hodně dřív. Staňo, dík.

Šebesta Josef

Joža měl typickou kličku doprava, kterou obešel protihráče a pak si dal míč na fóra. Mohl si tento způsob hry dovolit, protože měl rychlé nohy s dobrou akcelerací. V době, kdy se nám jako mužstvu dařilo, jsem během zápasu mnohokrát slyšel: „Pohlídej to tady za mě, já si zaútočím.“ Opravdu se dokázal z naší obrany proklíčkovat až po velké vápno soupeře a tam míč předat útočníkům. Jeho výhodou byla vyšší postava, kterou hodně využíval, především při hře hlavou. Jožo, dík.

Žďárský Rostislav

Rostu jsem si pozval k několika pohárovým utkáním za školní jedenáctku do Klobouk. Věděl jsem proč. Patřil mezi nejlepší hráče a přispěl k našemu prvnímu místu. Stejně tak si vedl za Starovičky. Jistě, jako několik dalších kluků, měl i na vyšší soutěž. Byl typem univerzálního fotbalisty, který se dokázal uplatnit jak v záloze, tak i v útoku. Bohužel k naší škodě se nám oženil do Zaječí, kde pokračoval ve své fotbalové kariéře. Rostu, dík.

Holacký Josef

Nepatřil mezi fotbalisty, kterým někdo naservíroval talent na zlatém talíři až pod nos. Musel si svoji stabilní pozici v mužstvu poctivě odpracovat. Byl typem hráče, o kterých se říká, že jsou dělníky pole. Byl absolutně bezkonfliktní typ s mírnou ironií, která k fotbalistům patří, tak jako k němu patřil nekonečný optimismus. Josefe, dík.

Zemek Václav – Vava

Konečně mohu uvést na správnou míru, proč se našemu brankáři neřeklo jinak než Vava. Pověstné trio brazilských fotbalistů padesátých let Didi, Vava, Pelé s tím nemá nic společného. Vašek dostal ve věku asi tří let koloběžku, se kterou sjížděl po chodníku ode dveří nyní již bývalé obecné školy nejdříve po dveře do kostelní věže, pak trasu postupně prodlužoval až po Malinkovo. Vždy se nám předváděl jako závodník na motorce, vydával podobný zvuk a my jej provokovali k nejvyšší rychlosti, což se neobešlo bez karambolů. Jeho motorku jsme pojmenovali JAVOU. Snad stokrát za den nám musel odpovídat, jak se jeho motorka jmenuje. Vždy jsme slyšeli VAVA - neuměl totiž vyslovit J. Jako brankář měl vynikající reflex. Zblízka byl neprůstřelný. Potíž mu trochu dělaly míče z dálky tzv. padáčky. Asi proto, že nikdy nehrál fotbal jako hráč v poli. Na nás hráče byl až moc hodný. Někdy jsme potřebovali vynadat, když jsme se na něj společně přespřílili. Hrál jsem před ním na místě stopera sedm let. Vašku, dík.

Novák Stanislav

S Vavou vyřeším dalšího brankáře. Staňa měl bohužel smůlu, která potkává mladší brankáře a kteří ani ne tak z výkonnostních důvodů, ale již zmíněnému věku, plní funkci brankářské dvojky. Začal chytat pravidelně, pak odešel na vojnu, ze které se mezitím vrátil Vava, který byl postaven do brány a vydržel v ní až do konce své kariéry. Když jsme pak Staňu potřebovali, odstěhoval se do Uherčic. Staňo, dík.

Hovězák Václav

Vašek byl fotbalista, se kterým jsem při utkáních a trénincích strávil na hřišti nejvíce času. Řekl bych, že jsme byli ladění na stejnou notu. Dokázali jsme si do brány na síť pověsit kus hadru a trefovat do něj z různých míst snad i celé hodiny. Podobně tomu bylo s nekonečným nácvikem jedenáctek. Nebyl problém z deseti jich poslat všechny za záda dobrého brankáře. Někdy byly naše tréninky bolestivé. Ne fyzicky, ale na duši. Občas jsme lákali na trénink nějakého hráče, ale dostalo se nám odpovědi: „Copak já mám čas, já mám práci“. Později jsme se dozvěděli, že celé odpoledne proseděl v hospodě u piva. Nedá se zapomenout naše utkání s Borkovanami, při kterém za stavu asi 7:0, nebo 7:1 v náš prospěch, přišel za námi Fr. Šafařík a ptal se nás, zda nám jich není líto a že by naše střelba již mohla skončit. Vašek tehdy vstřelil 4 branky, já mu šlapal na záda se třemi. Považuji jej za nejlepšího střelce za celou historii naší kopané. Nemusí si vést vlastní evidenci vstřelených gólů. Stačí, když si spočítá přibližný počet sehraných utkání a vynásobí je dvěma, což jednu dobu byla jeho norma vstřelených branek za zápas. Mohl být ještě lepší, kdyby levou nohu neměl, jak jsem mu v legraci říkal, pouze na opírání. Když přišel z vojny měl jsem obavy, aby nám jej nezlanail některý ze sousedních klubů, kteří měli o něj zájem. Neodešel a přispěl svými brankami k našemu postupu do III. třídy.

V roce 1971 nebo také možná 1972 jsme hráli finále na pohárovém turnaji v Šakvicích proti Sokolu Zaječí. Chytl za ně Olin Pohanka. Protože utkání skončilo plichtou, kopal jsem proti němu pět pokutových kopů, bohužel ale jen dva jsem proměnil. To byl pro mne signál, abych kapitánskou pásku předal na několik dalších let právě jemu. Vašku, dík.

Haluz Václav a Kadrnka Václav

Když vyslovím v souvislosti s fotbalem jméno Haluz, automaticky mně vedle něj naskočí i Kadrnka. Když vyslovím Kadrnka, naskočí mně vedle něj Haluz. Měli toho tolik společného, že jsem je bral jako jednu osobu. Oba jsou Václavové narozeni ve stejném roce, pořád relativně štíhlí, vysocí /V.H. o pohavek vyšší/ a především oba předváděli technický fotbal s celkovým přehledem a s rychlou reakcí na situaci, která na hřišti v daný okamžik nastala. Přispěli k tomu, že jsme přestali hrát tzv. hurá fotbal, ale ve fotbalové hantýrce řečený ťukec. Nebyli typem silových fotbalistů. Mohli hrát na jakémkoliv místě. Velkou jejich předností byla schopnost obejít protihráče a pak přesně přihrát. Oni byli s V. Hovězákem, M.

Poláčkem, kluky Dolákovými V.Šafaříkem a samozřejmě i dalšími, těmi mladými kluky, o kterých jsem v předešlých kapitolách ještě anonymně psal, nadějí našeho fotbalu. Jejich fotbalová kariéra měla však jednu vadu. Byla krátká. V. Kadrnka emigroval do USA a druhý Vašek vydržel sice o něco déle, do stavu manželského. Vaškové, dík.

Poláček Miroslav

Mohl bych o něm psát v podobném duchu, jako o J. Holackém, i když byl v porovnání s ním o nějaký stupínek impulzivnější. Jeho místo bylo v záloze. Nastupoval pravidelně, a jak jsem již uvedl, patřil k těm prosebně vítaným mladíkům, kteří nás dotáhnou do III. třídy. Jeho tělesná konstituce jej předurčila pro technický fotbal. Mirku, dík.

Dolák Ivan, Kynický Ladislav, Buchta Miroslav.

O všech bych mohl prohlásit, že měli fotbal v krvi, patřili do základní sestavy a podíleli se velkou měrou na našem postupu. Délka jejich fotbalové kariéry však byla z různých příčin oproti jiným o něco kratší. Vysvětlení, proč tomu tak bylo, by obsahovalo několik stran textu. M. Buchta, který bydlel a bydlí v Břeclavi, měl fotbalový dar od Boha. Vždy jsem jej považoval za našeho místního člověka. Kluci, dík.

Juška František

Za Starovičky hrálo několik přížených nebo přespolních kluků. O jednom se hovořilo, že hrál dokonce II. ligu. Po dvou odehraných zápasech sám uznal, že nestačí nejen na III. třídu, ale že mu dělá největší potíže kulatá věc, které se říká míč. Z těch, kteří byli dlouhodobě přínosem pro náš fotbal, byl naopak F. Juška. Hráli jsme spolu sice jen 3 až 4 roky, ale nelze na něj zapomenout z mnoha důvodů. Byl jednak bojovníkem k pohledání, ale technicky vybavený s patřičným přehledem. Výjimečný byl také v něčem jiném. Jestliže bylo zapotřebí některým hráčům zapálit koudel pod zadkem, aby sami hořeli pro hru, u Franty stačilo přiblížit se k němu na vzdálenost několika metrů a již hořel pořádným plamenem. Mám dojem, že v některých případech u něj docházelo k samovznícení. Měl kliku v tom, že v mužstvu bylo několik hasičů, kteří se o něj postarali. Těch několik společných fotbalových let si bez něj nedovedu představit. Franto, dík.

Mazůrek Stanislav

Nemohu na něj zapomenout. Teprve po vojně se začal učit to, co z fotbalové abecedy ovládají již někteří žáci. Byl jediným hráčem, který na mě žadonil, aby nemusel k utkání nastoupit. Otevřeně přiznával, že mu to nejde tak dobře jako ostatním. Když nás bylo dost, nehrál. Ale žádost Staňo, je nás málo, musíš nastoupit, nikdy neodmítl. I tento typ fotbalistů je potřeba hodnotit pozitivně. Staňo, dík.

Koncem šedesátých let, kdy jsme již hráli ve III. třídě, nám ještě vydatně pomáhali hráči o fotbalovou generaci mladší – Šafařík Václav, Kostrhoun Kája, Smutný Milan a Buchta Olík. I těm patří můj dík.

Co říci na závěr?

Když se setkávám s bývalými fotbalisty a zároveň i funkcionáři mé generace z okolních obcí, tak se shodneme na tom, že se nemůžeme skutečně nazvat jinak, jak již jednou zmíněnými fotbalovými bláznů. A byli jsme jimi rádi. Ne pro své potěšení, ale pro ty kluky, kteří vyrůstali s námi a kolem nás. Když jsem studoval v Brně, viděl jsem v jedné vývěsní sportovní skříní, jak věhlasná TJ pořádá nábor dětí do všech možných sportovních kroužků pod vedením kvalifikovaných trenérů. Ze své zkušenosti vím, že se do nich hlásili i děti bez talentu a bez motivace něčeho dosáhnout. **Na straně druhé zde existovala početná skupina dětí, o které říkám, že byla „postížena“ místem narození. Byli jsme to my, kteří se narodili a vyrůstali na venkově. Pro nás neexistoval výběr, ale pouze to, co se dalo na venkově provozovat – fotbal. Bez trenérů, bez jakéhokoliv finančního zajištění, ale s vědomím, že to, co hrajeme, je pro nás určitým stropem, aniž bychom se trápili, proč tomu tak je. Proto mohl být fotbal pro nás zábavou, vybočením z běžného životního stereotypu a věřím, že i pro naše fandů. To je nakonec posláním každého sportu, který se dělá amatérsky.**

Úplně na závěr několik mých poznámek. Považoval jsem za nutné všem hráčům, kteří se mnou strávili na hřišti více let, poděkovat. Není to žádný kompliment nebo klíš z mé strany. Měl jsem štěstí v tom směru, že jsem ve svém životě nikdy nepoužíval vulgární slova. Nevím, jak jsem se k tomuto jevu dopracoval. To mě umožnilo jednat se všemi spoluhráči otevřeně, někdy jistě i s oboustranně zvýšeným hlasem, přesto korektně a při vzájemném respektu. Vždy jsem považoval pronesené vulgární slovo nebo dokonce vulgární nadávku na spoluhráče za krajní špatnost, která se již nedá vzít zpět i sebeupřímnější

omluvou. **Nevzpomínám si, že by k tak vyhocené situaci za našeho působení někdy došlo, že by se hráči častovali podobnými výrazy a uráželi. To nás stmelovalo a podílelo se na účtě jednoho ke druhému.** Zní to sice staromilsky, ale i to byl důvod pro můj dík.

Nashledanou,
snad příště.
Ing. Kadrnka František

